

Aragon:

SIRATÓ-ÉNEK VITTORIA COLONNA FELETT

Mily édes itt nekem kövek álmát aludni
A szobrot-ringató álom be mély be mély
Ha gaz kor kényszerít szemünk héjját becsukni
Nem-látás s nem-hallás a legdicsőbb erény
Csitt Fel ne költs tehát Kérlek halkan beszélj

Aki szól e helyen hol csendet a halál tart
Az nem a hallgatag s révült képfaragó
Flórenc romlását mondd Ūrnöm nem éltem átal
S mért kellett lássalak előbb a Fennvaló
Előtt mint magamat s mint Michelangelót

Rá féltékeny vagyok mint egykoron a virágra
Mellyel ékesítéd aranyos-szép hajad
Rómában is hányszor nem sírtam mint az árva
Ott sír csak igazán a párjától szakadt
Belőlem még ezért sok-sok könnycsepp fakad

Alvó Viktóriám kit kendőz az öröklét
S kit már míg a világ nem ölelhet karom
Csupán jeges kezed érintém s most örökké
Mardos a vád hogy miért nem homlokon
Csókoltalak Örök vágy üldöz most vakon

Colonna asszony itt a mennyezetes ágyon
Im arcod színt cserél e szívtépő napon
Míg majd végzetül a síri éjszakákon
Meg nem jelen az „Éj” vonása arcodon
Ki más kort álmodik nagy-álhatatosan

Ámor Ámor tekints szegény öreg fejemre
Hisz egy kasideig kegyeltesd is valék
Bár sír ölen bolond számít új szerelemre
Oreg szívem itt is, tovább is égten-ég
Érted Viktória s elvesztett honoméért

Jékely Zoltán fordítása